

statu přečinu případně přestupku Šu 1 zákona podle toho, zda škoda vzešlá věřitelům tímto svémocným prodejem dříví a rozdělením výtěžku převyšuje 100 Kč, čili nic. Avšak podle zájemního protokolu bylo dolové dříví pol. 3 zabaveno: dne 3. října 1922 pro pohledávku firmy T. ve výši 4182 Kč 50 h s přísl., téhož dne pro první pohledávku diskontní společnosti ve výši 1208 Kč 41 h, a dne 25. listopadu 1922 pro pohledávku všeob. pens. ústavu 168 Kč 70 h s přísl.; pak následuje dle zájemního protokolu 7 jiných exekucí a na 8. místě ze dne 17. března 1923 zájem pro druhou pohledávku diskontní společnosti 4950 Kč s přísl. Obžalovaný udal, že z výtěžku za prodané dříví zaplatil firmě T. asi 6000 Kč, pak pohledávku všeob. pens. ústavu a také pohledávku diskontní společnosti — podle rozsudku patrně »první«. Dle tohoto zodpovídání se byl by tedy stěžovatel uspokojil první tři shora jmenované věřitele správně podle zákona v pořadí zájemním protokolem osvědčeném; pokud by nyní bylo prokázáno, že dříví prodal za cenu skutečné jeho hodnotě odpovídající, a že celý tento výtěžek vynaložil k úhradě pohledávek shora uvedených tří věřitelů — v zákonném pořadí uspokojených — a, že mu dále ku krytí ostatních zástavních věřitelů již z výtěžku ničeho nezbylo, byl by vlastně výsledek jeho svémocného jednání týž, jako při exekuční dražbě a rozdělení výtěžku soudem podle předpisů exekučního řádu. Nebylo by pak lze mluvit o úmyslu, svémocným prodejem zabavených věcí zmařiti uspokojení věřitelů v celku neb z části a není při takovém postupu ani myslitelná škoda, jak ji vyhledává ustanovení Šu 1 zákona. Šlo by tudíž v takovém případě pouze o přestupek ve smyslu Šu 3 zákona. Zda však skutkové předpoklady pro takový závěr tu jsou, se v napadeném rozsudku nezjišťuje; uvádí se ovšem, že stěžovatel dolové dříví v ceně 11.900 Kč prodal; zda však tato v poznámce zájemního protokolu výkonným orgánem uvedená cena odpovídá skutečně ceně onoho dříví v době, kdy dříví stěžovatelem bylo prodáno, nebo jaká byla v době trestného činu cena tohoto dříví a, jaké množství onoho dříví ve skutečnosti bylo zabaveno, rozsudek nezjišťuje, ačkoli se tak mělo státi již se zřetelem na seznání svědka Františka P-a, že měření dříví nepředsevzal, nýbrž zastavil dříví toliko na základě vlastního udání účetního Josefa B-a. Bude-li tak soudem dodatečným šetřením zjištěno množství zabaveného dříví i skutečná jeho cena v době svémocného prodeje a výše stěžovatelem docíleného výtěžku, bude na soudu, by dále zjistil, zda stěžovatel tento celkový výtěžek (skutečné ceně dříví odpovídající) odevzdal věřitelům a to v pořadí, jak vyplývá ze zájemního protokolu. Stalo-li se tak, bylo by v tomto svémocném vykonání funkcí exekučního soudu stěžovatelem spatřovati pouze přestupek ve smyslu Šu 3 zákona. I v tomto bodě bylo tedy uznati za souhlasu generální prokuratury ve smyslu Šu 5 cit. nov. z roku 1877, jak shora uvedeno.

Čís. 2089.

Ochrana republiky (zákon ze dne 19. března 1923, čís. 50 sb. z. a n.).

Výrok: »já Vám s... na takovou republiku«, pronesený ve veřejné místnosti před 15—16ti lidmi spadá pod ustanovení Šu 14 čís. 5, nikoliv Šu 20 zákona.

Nezáleží na tom, že výrok popudil posluchače proti pachateli, nikoliv republice.

(Rozh. ze dne 16. září 1925, Zm I 391/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Hradci Králové ze dne 26. března 1925, pokud jím byl obžalovaný Čeněk R. uznán vinným přestupkem podle Šu 20 odstavec druhý zákona ze dne 19. března 1923, čís. 50 sb. z. a n., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc soudu první stolice, by ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Zmateční stížnost uplatňuje proti napadenému rozsudku, pokud jím byl obžalovaný uznán vinným přestupkem podle Šu 20 zák. ze dne 19. března 1923, čís. 50 sb. z. a n. a nikoliv přečinem podle Šu 14 čís. 5 téhož zákona, důvod zmatečnosti čís. 10 Šu 281 tr. ř., dovozujíc správně, že nalézací soud na základě právně mylného výkladu zákona podřadil zjištěné jednání obžalovaného pod trestní ustanovení, které se na ně nevztahuje. Nalézací soud neshledal ve výroku obžalovaného přečin podle Šu 14 čís. 5 zákona na ochranu republiky, jak bylo žalováno, s odůvodněním, že výrok: »Já Vám s . . . na takovou republiku« byl sice pronesen způsobem surovým a veřejně v nádražní kanceláři v J. před zástupem 15—16 lidí, čekajících na vlak ve vedlejší místnosti, do níž vedlo z kanceláře otevřené okénko, že však výrok ten nebyl způsobilým, snížení vážnosti republiky neb ohrožení obecný mír v ní proto, že prý obecenstvo na nádraží přítomné po pronesení výroku bylo popuzeno a nepřátelsky zaujato proti obžalovanému a nikoliv proti republice. První soud shledal v onom výroku pouze skutkovou podstatu přestupku podle Šu 20 čís. 2 zák. na ochr. republiky s odůvodněním, že prý obžalovaný, maje urážlivý a hanobící úmysl proti republice, potupil svým výrokem její jméno, t. j. vyjádřil neúctu a nevážnost republiky jako činiteli, nad ním postavenému. Toto odůvodnění vychází z právně mylného výkladu zákona ve dvojím směru: Především přehlíží, že závadný výrok, úmyslně hanobící republiku samu a nikoliv pouze její jméno (což rozsudek sám připouští) může zakládati sice přečin podle Šu 14 čís. 5 zákona, nikoliv však přestupek podle Šu 20, který tu vůbec nemůže přijíti v úvahu. Skutkovou podstatu přečinu podle Šu 14 čís. 5 nelze pak vylučovati, jak mylně činí nalézací soud, proto, že závadný výrok nevyvolal u posluchačů nepřátelského smýšlení proti republice; stačíť, že hrubý a nízký výrok obžalovaného, zlehčující republiku, mohl snížení její vážnosti v očích přítomných (před nimiž ji obžalovaný hanobil) a této možnosti nelze vyloučiti, pousuzuje-li se věc objektivně. Poněvadž však první soud se nevy-slovil o tom, zda věděl pachatel, že z jeho činu může vzejíti účinek, jemuž chce zákon trestní sankcí Šu 14 čís. 5 zabrániti, nelze rozhodnouti ve věci samé.

Čís. 2090.

Ke skutkové podstatě zločinu podle Šu 169 tr. zák. se po stránce subjektivní vyžaduje vědomí pachatele, zapálivšího svůj vlastní ma-